

Duchovní úrovně I.

Pro všechny ty, kteří mé Poselství správně přijali, **jen pro ně** přišel čas, abych jim opět rozvinul obraz stvoření o něco více, aby mohli rozšířit své vědění.

Budete tím zasvěceni do vyšších poznání, jakých lidem dosud nebylo dáno, protože by jim byli nerozuměli. Byli duchovně ještě příliš nehotoví, než aby je mohli přijmouti. A **sám** ze **sebe** nemohl člověk nikdy dosáhnout poznání.

Pravé poznání musí být dáno se **shora** jako milost ze Světla! Dosud jsem často mluvil o prastvořených, kteří působí v prastvoření, v čistě duchovní říši.

Místo čistě duchovní mohl jsem stejným právem použít výrazu vysoce duchovní nebo plně duchovní, nebo také **nejvyšší** duchovní. To všechno by bylo správné.

Dal jsem však přednost slovu čistě duchovní vzhledem na **nejčistší** duchovnost, jež se tam mohla zformovat. Je to to nejčistší a tím to **nejsilnější** z duchovního, které je uschopněno státi se plně vědomým pod nejvyšším tlakem Světla, jaký jen duchovnost, jako duchovně jsoucí, vůbec může snést, v něm také vědomě zůstat a působiti.

Sebeuvědoměním vznikla pak také současně forma, aniž by před tím prošla pomalým vývojovým pochodem, jak je to nutné v hlouběji položených, ještě více ochlazených, tím hutnějších a pomalejších pohybových kruzích tohoto stvoření. Potom, když se

nejsilnější, nejčistší z duchovnosti ihned zformovalo a tím oddělilo, zůstávajíc v nejbližší blízkosti Božské úrovně, pevně udržováno její silnou přitažlivostí v tlaku Světla, bylo všechno ostatní tímto tlakem zahrnuto dále. Bylo zatlačeno, protože nebylo schopné udržeti se a muselo uhnout příliš silnému tlaku, když se před tím to nejsilnější z něj stalo formou; formou různého druhu jako formou lidí, zvířat, rostlin, vody, ohně, vzduchu a země a to přirozeně duchovního druhu.

Ještě dále zatlačený, bez formy zůstávající duchovní druh mohl se ve větší vzdálenosti od Světla ještě více ochladit a tak vznikl také opět nový svět. V ochlazení mohlo se nyní opět zformovat a tím odloučiti to, co se ve zbytku duchovnosti **tentokrát** uplatňovalo jako nejsilnější, aby jako vědomě jsoucí působilo v této ochlazenější úrovni. Tato druhá úroveň však, tak jako první nejvyšší, mají v sobě ještě mnohá odstupnění tvořící se podle **rychlosti** jejich sebeuvědomování, jímž se zformovaly.

Rozdíly mezi nimi jsou opět podmíněny v **stejnorodosti** ještě se vyskytujícími rozmanitostmi a jejich **více** nebo **méně** silnou schopností snášeti blízkost světelného tlaku.

Také v nich jsou tedy ještě jemné rozdíly. Každá úroveň určité stejnorodosti má proto uvnitř svých hranic ještě velmi mnohé kruhy, stojící blíže nejvyššího bodu této úrovně nebo působící vzdáleněji od něj.

Jsou to často sotva znatelné přechody, táhnoucí tímto způsobem bez přerušení celým stvořením. Tvoří nádherné, nepřerušované spojení pro proudění světelné síly. Můžeme je také nazvat stupni, které však vzdor své jemnosti nemohou být nikdy překročeny, dokud nebyla dosažena přiměřená silnější schopnost

vyšší stejnorodosti.

Vyvinutí lidští duchové však, k nimž patří i pozemští lidé, nemají svůj původ ani ve shora uvedené první ani druhé duchovní úrovni. Vyvinutý lidský duch má svůj původ z posledního zbytku duchovnosti, který nemá v sobě tolik síly, aby se vědomě mohl zformovati v druhé úrovni ducha, proto byl sražen ještě níže.

Nemohl se také udržet na této druhé úrovni, protože nemohl odolat ani na tomto již vzdáleném místě tlaku Světla poté, co se v této druhé úrovni jako ještě schopné mohlo zformovati a odloučiti. Tak se musela pozůstalá část jako poslední sraženina odloučit ještě dále do ještě hlubších možností zchlazení.

Ale ani zde nebylo této poslední sraženině, jakožto nejslabší části duchovnosti, možno, aby se **sama** stala vědomou bez popudu zvenčí. Z tohoto důvodu zůstaly to jen **zárodky** lidského ducha, sice schopné vývoje a svým duchovním druhem také naplněné úsilím k němu. Nebyly však dost silné, aby se **samy** ze sebe probudily a tím se staly vědomými a zformovaly se.

Duchovní druhy rostlin a zvířat a všechno ostatní v této poslední sraženině mohlo se i zde ještě zformovati a vytvářeti nádherné, oživené krajiny; neboť k tomu není třeba **takové** osobní síly vědomého **já**, jako je tomu u tvorů lidské duchovnosti. Lidská duchovnost se mohla utvořit jen ze **zvláštní** části duchovnosti, která obsahuje vlastní **chtění** a je tedy proto **jiného** duchovního druhu než ta část, z níž se mohly zformovati rostliny a zvířata.

Tam tedy jest teprve **původ** ducha pozemského člověka jako takového ve velkém stvoření. Tam vznikl a tam se také

nachází ráj lidských duchů, vyvíjejících se k zdokonalení. Tam jest úroveň jejich vlastního původu a současně také jejich návratu po zdokonalení!

Pozorováno se shora dolů leží tato úroveň v nezměrné hloubce. Se země však viděno jest opět v nevýslovné výši; neboť úrovně hmotnosti rozkládají se do velikých dálek. Ony jsou vývojovými cestami a polem působnosti lidských duchů.

Tato neschopnost moci se probuditi ani na tomto nejkrajnějším, nejvzdálenějším místě od Světla, poslední to opoře duchovnosti, nutí duchovní zárodky poslechnout vnitřní snahu po zdokonalení a táhnout ještě dále, aby v pouti více a více vzdálenými jemnými i hrubými hmotnostmi se zvolna vyvíjely k duchovnímu uvědomění. Hmotné tření a nárazy hutností a tíže mají je nutiti a přispívati k zesílení a probuzení.

To je tak přibližný obraz vzniku vašeho lidského ducha.

Vždycky jsem mluvíval o prastvořených a vyvinutých. Nezmínil jsem se však o stvořených. Bylo by to příliš mnoho pro lidi, dokud ještě neznali dobře mé Poselství nebo dokud je skutečně v sobě nepřijali. Vždyť jednoduchým čtením se s živým slovem Poselství nic neudělá. Požaduje **bdělého** ducha a již ze začátku bezpodmínečně to největší chtění v hledání Světla.

Jen jedině pro takto vážně rostoucí a prosící dávám toto prodloužení výhledu do divuplného stvoření, jež jako dílo Boží v jasné velikosti s působením nejdokonalejších a tím nezvratně samočinných zákonů je kolem vás rozloženo.

Je nepříjemné vědět, jak nedůstojným způsobem se

pozemské lidstvo už po tisíciletí snaží zákazonosně omezit a potlačit to nejcennější co má, to co je vlastně teprve činí lidmi, **ducha**. Došlo to tak daleko, že se pozemský člověk již dokonce stydí mluvit někdy o něčem **duchovním** nebo vůbec připustit duchovní prožití. A je téměř nesnesitelné stále znovu vidět, jak lidé tuto dobrovolně vynucenou omezenost považují v neuvěřitelně směšně se jevící hlouposti za **chytrost**, dokonce za učenost!

Je tu jen **jedna** útěcha. Vědění o **obratu** těchto věcí, který je již blízky tak, jak by to nikdo netušil ani nevěřil. Útěchou je znalost skutečnosti, že část těch samých lidí bude se zahanbeně ohlížet na dobu otrockého pomatení, které je tak vzdálilo jejich vlastnímu lidství a jeho důstojnosti. Ostatní část pak již stejně nepřijde v úvahu, protože jí více nebude.

Jen s **touto** vyhlídkou půjdu dál ve svých vysvětlivkách. –

Protože jsem mluvil o prastvořených, bylo jisté, že podám zprávu ještě o stvořených; neboť jinak bych přece označil prostě **jen** stvořené a vyvinuté.

Chci dál odhalit závoj před lidským duchem. Dal jsem mu již téměř zcela zhuštěný obraz o cestě Světla až k němu, po níž jest nutno jíti při každé pomoci ze Světla. Všichni světlí pomocníci museli jít touto cestou, aby na konec byli těmito maličkými pozemskými lidmi a jejich rouhavou domýšlivostí odmítnuti a pozemsky zavražděni, jak se to dosud téměř vždy stalo.

Třeste se proto, když vás nyní všemohoucnost Boží volá k soudu!

I k vám dost často již přicházely z výšin zprávy, které jsem dnes uvedl. Vy jste však vzali z nich jen ubohé drobty a ty jste ještě zformovali svým lidským způsobem, takže jejich podání můžete již najít jen jako zle změněné úlomky v legendách a básních. Jejich podání je zmatené a nemožné podle zákonů stvoření, protkané různými čistě pozemskými událostmi ... Jest z toho směsice podle vašeho domnění vznešená. Postavena před Pravdu jest však směšná a může být omluvena jen vaší neznalostí.

Před mým Poselstvím měli lidé sem tam již také zprávy o existenci takových úrovní. Nedovedli je však vysvětlit, protože jim chybělo jakékoliv opravdové vědění. Proto v obvyklé domýšlivosti lidského chytráctví vznikly nejnemožnější výtvoř.

Je jistě pochopitelné, že vážní lidé nad tím potřásali hlavami a drželi se v uctivé vzdálenosti, když mezi žvanily a fantasty vznikaly tyto záhubné zmatky. Nehledě k tomu, že se tu nesčetní nízcí lidé, posedlí velikášstvím, bez námahy snažili vyšvihnout vzhůru, aby alespoň **jedenkrát** mohli ukojiti svůj chorobný sklon po uplatnění se!

Odporné jemnohmotné bahno bylo všechno to, co z toho vzniklo. Bylo to lidským duchům velmi nebezpečné, protože jim to překáželo neovlivněně přijmout Pravdu a tak poznat **pravou** cestu ke vzestupu! Váhání stane se však záhubou mnohým lidem, kteří by se byli mohli jinak zachrániti.

Vzdor všemu je to však konečně **přece** věci **vlastní** a **svobodné** vůle a následek osobně vytvořené lenosti ducha každého jednotlivce, který se tak sám omezil v poznání a musí proto v soudu před Bohem propadnout jako nepotřebný.

Kdo se jen **trochu** snaží, **musí** velmi brzy svým citem jasně rozeznat Pravdu od smyšlenky.

Vezměme si pověst o Parsifalovi! Člověk, vycházející svým myšlením z **této maličké země**, snaží se pátrat a objevit něco o Parsifalu a vzniku a původu této pověsti.

Pozemským básníkům jistě tanuly na mysli pozemské osoby, které daly zevní popud k **formě** básně. Přece však při své práci čerpali mnohé v duchovním prohloubení a nevědomě z pramenů, kterých sami neznali.

Protože však nakonec opět pilovali svým rozumem a tak se snažili **pozemsky** zkrášlit a učiniti vše lehce srozumitelným, bylo i to málo, co k nim mohlo proniknout z neznámých úrovní, vtlačeno do hrubohmotnosti, zmenšeno a změněno.

Nevyplatí se již uvádět nějaké podrobnosti. Já dávám skutečnost. Každý člověk si z ní může vzít to, co jeho duch žádá.

Je však nutno předem ještě poukázat na některé body a tak mnohým vysvětliti různé omyly. Tím se také usnadní, aby ti, kteří mají být zasvěceni do vyšších poznání, mohli se hned zpočátku přenést přes všechny nesprávnosti, zahnížděné na zemi.

Skutečně **existuje** hrad, v němž Amfortas byl nějakou dobu nejvyšším strážcem. V tomto hradě jest nádoba, nazvaná „Grál“, věrně střežená rytíři. Tam také kdysi Amfortas padl a tam také byl zaslíben příchod velkého pomocníka.

To však nebylo na zemi, ani to nebyl vznešený hrad Světla v prastvoření, kde se toto událo.

Hrad, o němž došly **sem** tyto zprávy, se nachází ještě dnes jako nejvyšší bod v úrovni, která je polem působení **stvořených**. Tito vytvořili ve svém nejčistším chtění a uctívání Boha **napodobeninu** hradu Světla, který z nejvyššího místa prastvoření září dolů a jest skutečným hradem svatého Grálu a současně také vychází branou ze sféry Božského záření.

A v této hlouběji ležící **napodobenině** působil kdysi Amfortas a padl, když podlehl zlému vlivu Lucifera, vyšvihnuvšího se z hlubin až k němu vzhůru. Jeho chybou bylo, že následoval na krátký čas tento vliv a oddal se pohodlnému užívání pyšného rytířského života. Tím vystoupil z rovnováhy nutného pohybu své úrovně, kterou prázakony stvoření samočinně vynucují na každém, kdo má zůstat na stejné výši. Na krátkou chvíli se zastavil a tím vytvořil překážející mezeru v proudění síly Světla.

Tak byl jeho pád nevyhnutelný a strhl jej dolů a mezera, kterou vytvořil, byla ranou, kterou nesl. Na prosby věrného rytířstva dostalo se již předem zprávy o příchodu čistého pomocníka, který má zastavit rozklad.

A Parsifal při své pouti všemi částmi stvoření splnil toto zaslíbení tak jako splní všechna zaslíbení, která kdysi byla dána tvorům celého stvoření. Avšak toto splnění jest zcela jiné, než jak to uvádí báseň.

Toto vyličení stvoření přináší i zde plné vyjasnění a odstraňuje všechno, co bylo dosud nesprávné.

Jsou to tedy jen části jedné zprávy z **napodobeniny hradu Světla**, jež mohla proniknout k prohloubeným duchům pozemských básníků a býti jimi přijata při jejich práci. Zpráva

tedy nepřišla z nejvyššího hradu Grálu. Tam bylo přece nemožné zvěstovati příchod Parsifalův, protože Parsifal byl a jest **prvním** v celém stvoření, z něž teprve mohlo vzniknout celé stvoření. On jest částí Imanuele, Ducha Božího, zakotvenou v čistě duchovním, aby vytvořil čistě duchovní.

Z jeho vyzařování Světla vznikli nejprve prastvoření, s nimi také hrad a vše, co se zformovalo. Nemohl tedy být nikomu teprve zvěstován jeho příchod, protože on sám byl první a všechno ostatní přišlo teprve **po** něm. Nikdo nikdy nebyl králem svatého Grálu než on!

Z tohoto důvodu musí zcela samozřejmě býti ten hrad, o němž básníci mluví, **níže** než vlastní hrad Grálu, protože Parsifal teprve později rychle prošel stvořením, aby je osvobodil od zlého vlivu Luciferova a jeho samého spoutal na dobu tisíce let království Božího ve hmotnosti.

Tak přišel na své pouti všemi částmi stvoření také k onomu hradu, v básni nesprávně vyličenému. Tam také vtáhl **jako král svatého Grálu**, kterým jest od počátku a věčně jím zůstane, protože on sám pochází ze Světla. Také zde nezůstal, nýbrž dosadil za Amforta nového nejvyššího strážce pro nádobu, kterou uctívali jako obraz svatého Grálu.

Ve svatém hradě Světla, který obklopuje skutečný Grál, je selhání některého strážce naprosto nemožné, protože tu Parsifal zůstává přítomen. V něm jediném jest zakotvena bezbytná část Světla, která byla z Imanuele doprovázena prastrálovnou Elisabeth dolů při slovech Božích: Budiž Světlo!